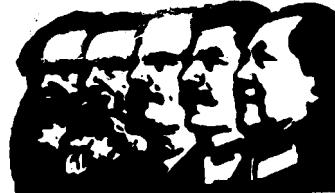

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωδείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 239 ΔΡΧ. 150

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ "ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ"

Βασικό δημοκρατικό καθήκον η υποστήριξη των πολιτικών δικαιωμάτων της μακεδονικής εθνικής μειονότητας

Στις 3 η ώρα τα ξημερώματα της Τετάρτης προς Πέμπτη οργανωμένοι τραμπούκοι μπήκαν στα γραφεία του “Ουράνιου Τόξου” στη Φλώρινα, τα έκαψαν και τα κατέστρεψαν. Την προηγούμενη μέρα μια διμοιρία αστυνομίας και οχήματα της πυροσβεστικής κατέβασαν από την πρόσοψη των γραφείων μια επιγραφή όπου ήταν γραμμένο το ουράνιο τόξο στα μακεδονικά και στα ελληνικά.

Την ενέργεια τους αυτή την κάλυψε η εισαγγελέας, που ομολόγησε ότι έδωσε γι' αυτό προφορική, αλλά όχι γραπτή εντολή.

Τα μέλη του “Ουράνιου Τόξου” που φύλαγαν τα γραφεία ξανασήκωσαν την επιγραφή. Γι' αυτό ανέλαβαν οι τραμπούκοι μέσα στη νύχτα τη βρώμικη δουλειά, για να μείνει όσο γίνεται πιο καθαρό το επίσημο κράτος.

Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η επίθεση στο “Ουράνιο Τόξο” είναι καθοδηγημένη κεντρικά και όχι από τοπικούς παράγοντες του φασισμού και του σοβινισμού.

Γιατί καμία κυβέρνηση δε θα άφηνε τοπικούς παράγοντες να λύσουν μ' αυτόν τον τρόπο ένα τόσο κεντρικό και μάλιστα με διεθνείς προεκτάσεις ζήτημα, όπως είναι το ζήτημα της μακεδονικής εθνικής μειονότητας. Σύμφωνα με τα συνήθεια αυτής της κυβέρνησης και του Α. Παπανδρέου προσωπικά, δόθηκε το πράσινο φως στους τοπικούς τραμπούκους και τον επίσημο τοπικό κρατικό τραμπουκι-

σμό να πιέσει αφόρητα τη μειονότητα και να περιορίσει την τοπική δράση της και τη γενική της πολιτική εμβέλεια, δίχως να θιγεί ούτε η ίδια η ρωσόφιλη κυβέρνηση ούτε οι σοσιαλφασίστες ψευτοδημοκράτες σύμμαχοί της, όπως είναι ο ΣΥΝ, ο Σαμαράς και το ψευτοΚΚΕ, αλλά ούτε και η φιλορθόδοξη εβερτική Ν.Δ.

Όλοι αυτοί θέλουν να “συνετίσουν” το “Ουράνιο Τόξο”, γιατί αυτό επιμένει αταλάντευτα σε δύο πράγματα, στον εθνικό χαρακτήρα της μακεδονικής μειονότητας και στην πολιτική αντίληψη ότι η Ελλάδα πρέπει να είναι σε ενότητα και όχι σε σύγκρουση με την Ευρώπη.

Η αδυναμία τους βρίσκεται στο ότι δεν μπορούν πια να εξαφανίσουν από το πολιτικοκοινωνικό προσκήνιο τους εθνικά μακεδόνες, όπως έκαναν τα προηγούμενα 40 χρόνια.

Όχι μόνο γιατί οι εθνικά μακεδόνες αποκτούν συνείδηση του εαυτού τους, αλλά γιατί ούτε η Ευρώπη από πεποίθηση, ούτε η Ρωσία για τους σκοπούς του “ορθόδοξου τόξου” της είναι διατεθειμένες να δεχτούν κάτι τέτοιο.

Έτσι, παλιοί και νέοι δεξιοί, φασίστες και σοσιαλφασίστες, διαλέγουν από κοινού τη μέθοδο να “αφήσουν μερικά σκυλιά να δώσουν μερικές δαγκωματίες”, δίχως να γίνει μεγάλος θόρυβος.

Όμως αυτή η τακτική θα συναντήσει ένα μεγάλο εμπό-

διο, που είναι από τη μια μεριά η πολύ ανεπτυγμένη πολιτικοίδεολογικά συνείδηση της πρωτοπορίας της μακεδονικής εθνικής μειονότητας και από την άλλη ο βαθύς δημοκρατισμός της ελληνικής αριστερής πρωτοπορίας.

Ας είναι όλοι αυτοί σίγουροι ότι αυτές οι δαγκωματίες δε θα μείνουν κρυμμένες.

Γιατί πρόκειται για δαγκωματίες στο κορμί όλης της Ελλάδας, όλης της δημοκρατίας και όλης της προόδου. Αν αφήσουμε τα σκυλιά ανενόχλητα να σύρουν καταγής τη μειονότητα, τότε στρώνουμε το δρόμο στο φασισμό, αλλά και στην εθνική υποδούλωση της Ελλάδας. Γιατί ο φασισμός ήταν πάντα εθελόδουλος και σχεδόν πάντα πράκτορας του κάθε φορά παγκόσμιου τραμπούκου.

Επειδή είμαστε δημοκράτες και επειδή είμαστε Έλληνες πολίτες θα κόψουμε το χέρι που σηκώθηκε ενάντια στην πιο καταπιεσμένη και με τις πιο πλούσιες δημοκρατικές παραδόσεις εθνική μειονότητα. Επειδή είμαστε Έλληνες πρέπει να της δώσουμε το αίσθημα της απόλυτης ασφάλειας και να μην τη στείλουμε στα χέρια των “διεθνών χειριστών” μειονοτήτων. Εκείνο που χρειάζεται τώρα δα είναι η πιο πλατιά δημοκρατική συμπαράσταση. Το πιο πλατύ κίνημα για την καταγγελία της επίθεσης ενάντια στο “Ουράνιο Τόξο”.

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Βρισκόμαστε στην πιο κρίσιμη στιγμή για το παρόν και το μέλλον της ναυπηγικής βιομηχανίας της χώρας. Η πιο θεριά, ίσως, βιομηχανία που έχει ζυμωθεί με τον ιδρώτα και το αύμα χιλιάδων εργατών δέχεται σήμερα την πιο άγρια επίθεση από τις πιο ξενόδουλες και μεσαιωνικές δυνάμεις της αστικής τάξης.

Για μια δεκαετία η ρωσόδουλη εκφυλισμένη κρατική γραφειοκρατία κατεδάφιζε βήμα-βήμα τη ναυπηγική βιομηχανία για να φτάσει σήμερα στο σημείο μηδέν: Τη στιγμή της τελικής αναμέτρησης. Όλα τώρα είναι ανοιχτά και στην επιφάνεια. Τόσο οι δυνάμεις της αντίδρασης, όσο και οι δυνάμεις της προόδου. Τίποτα δεν μπορεί να κρύψει πλέον πως αυτοί που επιδιώκουν με κάθε τρόπο να βάλουν το λουκέτο, πρώτα απ' όλα στο πιο μεγάλο ναυπηγείο, στο Σκαραμαγκά, είναι το μαύρο ρωσόδουλο μέτωπο της Παπανδρεϊκής κλίκας μέσα στο ΠΑΣΟΚ με το ψευτοΚΚΕ.

Αυτό το μαύρο μεσαιωνικό μέτωπο είναι που ξεκίνησε την τελική του επίθεση χτυπώντας πρώτα απ' όλα τον όμιλο του Περατικού. Και αυτό σε μια στιγμή που η πλευρά αυτή του εφοπλιστικού κεφαλαίου μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε. ξεκινούσε μια προσπάθεια ν' ανασυγκροτήσει τα ναυπηγεία τόσο της Ελευσίνας, όσο και του Σκαραμαγκά από την παραγωγική μισθιάλυση που είχε επιβλητεί την προηγούμενη δεκαετία η παρασιτική κρατική γραφειοκρατία.

Το χτύπημα ήταν διπλό. Μέσα

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Οι νέοι συσχετισμοί της εσωκομματικής πάλης επιβεβαιώνονται στον ανασχηματισμό: Ο Τσοχατζόπουλος χάνει το ουσιαστικό, που είναι η Γραμματεία του κόμματος, και μαζί με το Λιβάνη υψώνεται σε μια περίοπτη κυβερνητική θέση με προορισμό να δεχτεί όλα τα πυρά. Τη Γραμματεία κερδίζει ο φιλολαλιωτικός Σκανδαλίδης.

Το βρωμερότερο τσιράκι του Λαλιώτη, ο Τζουμάκας, γίνεται υπερυπουργός και όσοι συγκρούστηκαν με το ψευτοΚ-

ΚΕ βυθίζονται: Οι Μωραΐτης, Τσούρας, Ροκόφυλλος, Ιωαννίδης εξαφανίζονται. Ο Καστανίδης, που είναι σε μέτωπο με το Λαλιώτη δίχως να 'ναι δικός του, ανεβαίνει για να αποδειχτεί ταυτόχρονα ποιοι είναι το καθεστώς και ποιοι οι αμφισβητίες.

Το μόνο καλό σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι η Β. Παπανδρέου έδειξε λίγο χαρακτήρα και βοήθησε στο να μειώσει το κύρος του ανασχηματισμού με το να αρνηθεί τη συμμετοχή της στην κυβέρνηση.

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΨΕΥΤΟΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

από την κυβέρνηση οι δυνάμεις της Παπανδρεϊκής κλίκας, χρησιμοποιώντας σα φερέφωνο τον καιροσκόπο Σημίτη, εμπόδισαν την πιο σημαντική επένδυση παραγωγικού εκσυγχρονισμού στα ναυπηγεία της Ελευσίνας, ενώ ταυτόχρονα με τα πιο γελοία επιχειρήματα απέρριπταν την προσφορά του ομίλου για τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά.

Παράλληλα, η γραμμή του ψευτοΚΚΕ “ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις” και την Ε.Ε. κυριαρχούσε σ’ όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, φτιάχνοντας όπως ήθελαν την κοινή γνώμη, ενώ ταυτόχρονα οι δυνάμεις του μέσα στο εργατικό κίνημα εξαπέλυαν επίθεση στην Ελευσίνα για την κατεδάφιση του ναυπηγείου.

Στο προηγούμενο φύλλο της “Ν.Α.” γράψαμε για τον τρόπο με τον οποίο το εργατικό κίνημα της Ελευσίνας μπόρεσε και ανέτρεψε αυτή την επίθεση πετυχαίνοντας τη συνέχιση της λειτουργίας του ναυπηγείου. Ήταν μια τακτική νίκη των δυνάμεων της προόδου, που όμως δεν έκρινε τελικά το ζήτημα. Υπάρχει μπροστά ανοιχτός ένας δύσκολος δρόμος, όπου το ζήτημα θα κριθεί στο κατά πόσο το εργατικό κίνημα θα μπορέσει να επιβάλει την ανάπτυξη του ναυπηγείου με τον εκσυγχρονισμό του παραγωγικού του εξοπλισμού, ιδιαίτερα στον τομέα της κατασκευής.

Όμως το κέντρο της επίθεσης των ρωσόδουλων δυνάμεων παραμένει ο Σκαραμαγκάς. Μετά την “απόρριψη” της πρότασης Περατικού, μοναδική προσφορά ήταν η πρόταση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του ναυπηγείου, πρόταση που έγινε γνωστή με το όνομα 51-49%.

Στο προηγούμενο φύλλο της “Ν.Α.” είχαμε τοποθετηθεί πάνω στο θετικό χαρακτήρα αυτής της πρότασης, σαν της μόνης που στις δοσμένες συνθήκες εξασφάλιζε μια καταρχήν άμυνα στην επίθεση της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας.

Εκεί ακριβώς το ρωσόδουλο μέτωπο εμφανίζει το δικό του ιδιώτη-αστό, τον Κνήτη Καλογερίδη.

Κάτω από την άμεση υποστήριξη του Α. Παπανδρέου και του ψευτοΚΚΕ, η “πρόταση Καλογερίδη” προεγκρίνεται, και μάλιστα ομόφωνα, από την κυβερνητική επιτροπή.

Ο εργολάβος του Περάματος ετοιμάζεται για λογαριασμό των αφεντικών του να βάλει αυτός την ταφόπλακα στο ναυπηγείο, μετατρέποντάς το σε επισκευαστικό μαγαζί και σε διαμετακομιστικό κέντρο κοντέινερς.

Όμως σ’ αυτή την άκρως πραξικοπηματική επιβολή του Καλογερίδη εκδηλώνεται και η πιο μεγάλη αντίσταση τόσο από τη μεριά του σωματείου του Σκαραμαγκά όσο κι από τον κόσμο του εφοπλισμού.

Οι εργάτες με ομόφωνη απόφα-

ση της Γενικής Συνέλευσης καταδικάζουν τη “λύση Καλογερίδη”, ενώ μια σειρά από μεγάλες ναυπηγικές μονάδες του εξωτερικού που φαίνονταν να υποστηρίζουν την προσφορά του Καλογερίδη αποσύρουν η μια μετά την άλλη την υποστήριξή τους. Σύμφωνα με πληροφορίες του Τύπου, πίσω από αυτό βρίσκονταν οι έλληνες εφοπλιστές του Λονδίνου.

Ο Καλογερίδης μένει μόνος και γυμνός! Έτσι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από την απόρριψη της “προσφοράς” του. Η ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία τρώει άλλο ένα σημαντικό χτύπημα.

Το χτύπημα όμως αυτό δεν την κάνει να πισωγυρίσει. Τώρα με την πιο μεγάλη μανία αναπροσαρμόζει τα σχέδιά της και περνάει σε νέα επίθεση. Στόχος της το χτύπημα του 51-49%, που τώρα πλέον όχι μόνο έχει απομείνει η μοναδική πρόταση, αλλά έχει εξασφαλίσει την υποστήριξη της Εθνικής Τράπεζας, που ήδη έχει διαμορφώσει μια πρότη πρόταση για τη συγκρότηση του ιδιωτικού μάνατζμεντ.

Και εδώ το χτύπημα είναι διπλό.

Η κλίκα Παπανδρέου μέσα στην κυβέρνηση αναλαμβάνει να χτυπήσει την πρόταση, θα δούμε παρακάτω πώς, και το ψευτοΚΚΕ μέσα στο ναυπηγείο και ευρύτερα μέσα στο λαό να κάνει το ίδιο.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Τα τελευταία τρία χρόνια ήταν χρόνια που μέσα από συνεχείς αναβολές της προθεσμίας που η Ε.Ε. είχε βάλει για την ιδιωτικοποίηση του ναυπηγείου η ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία πραγματοποιούσε τη διάλυση και την υπερχρέωση του Σκαραμαγκά.

Όμως αυτή η πρωτοφανής τακτική των τριετών αναβολών είχε τα συγκεκριμένα της όρια μέσα στην Ε.Ε.

Μετά την ουσιαστική απομάκρυνση του Σημίτη, ο οποίος φέρεται να είχε καταλήξει στην πρόταση 51-49% με ιδιωτικό μάνατζμεντ, η Παπανδρεϊκή κλίκα μπλοκάρει τις αλλεπάλληλες κυβερνητικές συσκέψεις βάζοντας και πάλι την τακτική των αναβολών.

Μέσα απ’ αυτή την τακτική και γνωρίζοντας καλά πως τα όρια των αναβολών έχουν τελειώσει, η Παπανδρεϊκή κλίκα φτιάχνει τα πράγματα έτσι ώστε να κλείσει το ναυπηγείο και να φανεί σαν υπεύθυνη γι’ αυτό η Ε.Ε.

Σα βασικό σύμμαχο σ’ αυτό το σχέδιο έχει τη σοβινιστική αστική τάξη, που με εκπρόσωπό της τον Αρσένη είναι έτοιμη να υπογράψει την ταφόπλακα του ναυπηγείου, αρκεί να εξασφαλιστεί η συνέχιση της κατασκευής των πολεμικών.

Ταυτόχρονα, Παπαντωνίου και Γεωργακόπουλος λειτουργώντας έξω από κάθε λογική της πραγματικής κατάστασης και με “σκληράδα” απέναντι στους εργάτες προτείνουν δογματικά τη φιλοευρωπαϊκή συνταγή της εκκα-

θάρισης και της μετέπειτα ιδιωτικοποίησης.

Η Παπανδρεϊκή κλίκα δεν έχει τίποτα άλλο να κάνει από το να ενώσει όλες αυτές τις τάσεις ενάντια στο 51-49% και την Εθνική Τράπεζα.

Γιατί μια “εκκαθάριση” τύπου Παπαντωνίου δε θα κάνει τίποτα άλλο, με τη δοσμένη κατάσταση μέσα στο ναυπηγείο, από το να εμποδίσει κάθε μελλοντικό ιδιωτικό γραφειοκρατή. Γιατί μια τέτοια λύση θα δώσει την ηγεμονία στην κνίτικη γραμμή μέσα στο συνδικάτο και θα μετατρέψει το ναυπηγείο σε χώρο σύγκρουσης και σαμποταρίσματος κάθε προσπάθειας ιδιωτικοποίησης. Κάτι τέτοιο θα σημάνει την ενεργοποίηση της 7ης Κοινοτικής Οδηγίας, που προβλέπει σ’ αυτή την περίπτωση το κλείσμα του ναυπηγείου για 5 τουλάχιστον χρόνια.

Έτσι, και πάλι την ευθύνη για το κλείσμα θα φανεί ότι την έχει η Ευρώπη!

Έτσι, λοιπόν, η Παπανδρεϊκή κλίκα είναι πιθανό είτε ν’ αφήσει το ναυπηγείο όπως είναι και να οδηγηθεί στο κλείσμα κάτω από την επιβολή των υψηλών προστίμων της Ε.Ε., είτε να συνθέσει τις δύο άλλες τάσεις και να οδηγηθεί στη λύση της εκκαθάρισης με λειτουργία μόνο του τομέα της κατασκευής των πολεμικών.

Σ’ αυτή την περίπτωση θα είναι το ψευτοΚΚΕ που θα αναλάβει να πισωγράψει την πρόταση του 0% αναλάβει να βάλει την ταφόπλακα του ναυπηγείου.

Ένα είναι λοιπόν γι’ αυτούς το βασικό, και αυτό είναι που κρίνεται τη μεγάλη κρισιμότητα της κατάστασης. Το χτύπημα του 51-49% με ιδιωτικό μάνατζμεντ.

Εδώ ακριβώς πρέπει να συγκεντρωθεί ολάκερη η πάλη των προδευτικών δυνάμεων, και πάνω απ’ όλα των εργατών του Σκαραμαγκά και ολάκερης της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Και εδώ για μια ακόμη φορά φαίνεται ο ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του ναυπηγείου. Παρά τα βήματα ενάντια στην κυριαρχητική ιδεολογία του κρατισμού που το ψευτοΚΚΕ επέβαλε στο ναυπηγείο, δε λέει να μπει μπροστά για την υλοποίηση της πρότασης που η ίδια θετικά έκανε.

Θέλουμε να πούμε δηλαδή πως αυτή τη στιγμή οι εργάτες του ναυπηγείου πρέπει να ήταν στο δρόμο κινητοποιώντας κάθε δυνατή συμπαράσταση.

Πρέπει να ήταν έξω από κάθε συνεδρίαση της κυβερνητικής επιτροπής για να επιβάλουν με τον αγώνα τους τη σωτηρία του ναυπηγείου.

Γιατί μόνο αυτός ο αγώνας θα είναι ο αποφασιστικός παράγοντας που θα κρίνει τα ζητήματα.

Σ’ αυτή την κατεύθυνση ο ΕΡΓΑΣ, η συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ στο μέταλλο, κυκλοφόρησε προκήρυξη σε όλα τα ναυπηγεία και στην επισκευαστική ζώνη του Περάματος.

Ο ΠΑΓΚΑΛΟΣ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΓΙΑΤΙ ΕΘΙΞΕ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΠΡΑΧΤΟΡΑ

Η πρόσφατη σύγκρουση Πάγκαλου-Λαλιώτη κατέληξε σε μία βαριά πολιτική καταδίκη του Πάγκαλου από το Εκτελεστικό Γραφείο και από το Πειθαρχικό, στην πολιτική απομόνωση και το εξαναγκασμό του σε παραίτηση από την Κεντρική Επιτροπή. Το χτύπημα αυτό στον Πάγκαλο, όπως και η διαγραφή Σπυριούνη, δείχνουν ότι μόνο η “αντικομματική” συμπεριφορά των στελεχών που στρέφεται ενάντια στον Τσοχατζόπουλο συ

ΣΗΜΙΤΗΣ: ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ... ΥΠΕΡ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Γράφουμε αυτό το μικρό άρθρο ανάλυσης πριν γίνει ο ανασχηματισμός, που ασφαλώς θα δώσει πολλά νέα στοιχεία για τους συσχετισμούς της εσωκομματικής πάλης μέσα στο ΠΑΣΟΚ μετά την παραίτηση Σημίτη.

Όμως τα βασικά στοιχεία είναι κιόλας εδώ. Πρόκειται για τις αντιδράσεις που ακολούθησαν την παραίτηση Σημίτη και που είναι ολότελα χαρακτηριστικές των μετώπων της εσωκομματικής διαπάλησης στο ΠΑΣΟΚ.

Όπως πάντα, το Σημίτη τον χτύπησε ο Παπανδρέου σαν υποτιθέμενος εκφραστής του κυρίαρχου ρεύματος των εθνικιστών της κομματικής γραφειοκρατίας, που έχει τυπικό εκφραστή τον Τσοχατζόπουλο.

Ο Παπανδρέου προσποιείται πάντα τον εκφραστή του εσωκομματικού ρεύματος που είναι για εξολόθρευση και συγκεντρώνει με τη δράση του όσα χτυπήματα μπορεί περισσότερα σε αυτό το ρεύμα. Λειτουργεί δηλαδή σαν προβοκάτορας.

Τώρα υποχρέωσε σε παραίτηση το Σημίτη, που συγκέντρωσε τα πυρά του όχι στον αληθινό Παπανδρέου, που είναι η "ρώσικη τριάδα" Λαλιώτης - Παπούλιας - Γ. Παπανδρέου, αλλά στην εξουσία του Εκτελεστικού, που είναι κατά κανόνα το ασταθές μέτωπο Τσοχατζόπουλου - Αρσένη - Λιβάνη. Τόσο σύμφωνα με τις βαθύτερες επιθυμίες του προβοκάτορα κινήθηκε ο θλιβερός Σημίτης, ώστε βρήκε αμέσως την υποστήριξη της φρουράς του Λαλιώτη: Ο Τζουμάκας, ο Μανίκας και όλοι οι άλλοι υποτιθέμενοι λοχαγοί, δηλαδή τα πιο πιστά τσιράκια του Παπανδρέου, βγήκαν να στηρίξουν το Σημίτη ενάντια στο κομματικό κατεστημένο, του οποίου αυτοί αποτελούν το σκληρό πυρήνα.

Μαζί τους όπως πάντα και ο πρεσβείος Αυγερινός, το προεντεταμένο χέρι του Παπανδρέου μέσα στην ομάδα των τεσσάρων. Μαζί τους και η άφθαστη στον καιροσκοπισμό Βάσω. Από κοντά όλοι οι δυσαρεστημένοι, οι διωγ-

μένοι και οι αληθινοί εχθροί του σκληρού πυρήνα, που πίστεψαν ότι ήρθε η ώρα για μια άνετη εκδίκηση. Ξαφνικά η υποστήριξη του Σημίτη έγινε το πιο έγκυρο κοσμικό γεγονός της παπανδρεϊκής αυλής και ο Σημίτης χαμογελούσε καταχαρούμενος, που από καταραμένος την Κυριακή, μετά τη συνέντευξη Τύπου του Παπανδρέου, έγινε Θεός τη Δευτέρα, όταν ηγήθηκε της εσωκομματικής επανάστασης.

Αυτό το ανθρωπάκι εκφράζεται πάντα με τόλμη εκ του ασφαλούς, ενώ όταν η αληθινή πασοκοκική εξουσία μιλήσει σκύβει και προσκυνά. Τον θυμόμαστε δα στις εκλογές του Πειραιά, όταν πούλησε όλη του την κομματική βάση, που είχε εξεγερθεί ενάντια στο Λογοθέτη.

Τότε οι Παπανδρέου - Λαλιώτης έκαναν την εκλογή Λογοθέτη θέμα αρχής και ο Σημίτης σύρθηκε στα γόνατα και στήριξε το Λογοθέτη ενάντια στον Παπαστύρου. Άλλα και τώρα τελευταία, όταν ο Πάγκαλος χτυπήθηκε επειδή πρόσβαλε τον αληθινό πυρήνα εξουσίας, ο Σημίτης δε βρήκε τη δύναμη ούτε μια λέξη να βγάλει από το στόμα του για να τον στηρίξει, την ώρα που ο βαθύς μηχανισμός τον είχε μετατρέψει σε λεπρό. Άλλα και στην υπόθεση των ναυπηγείων δε συμπεριφέρθηκε με δουλικό τρόπο, θυσιάζοντας τη δικιά του ευρωπαϊκή φιλη και οικονομικά φιλελεύθερη γραμμή στις σαμποταριστικές κρατικές αξιώσεις του Παπανδρέου με το να βυθίσει τον Περατικό; Δεν είναι άλλωστε ο ίδιος που υπέστη ευχαρίστως την γελοιοποίηση για χάρη του Κνίτη Καλογερίδη, όταν του το ζήτησε ο αληθινός μηχανισμός εξουσίας;

Τα ίδια δεν είχε κάνει και στη διάρκεια της πρώτης κάθαρσης, όταν εγκατέλειψε μόνο του τον Αλευρά στην οργή του Λαλιώτη και του Παπανδρέου, όταν αμίχανα επιχειρούσαν μαζί τα κεντροδεξιά σενάριο; Ο Σημίτης είναι η πρωσωποπόιηση του εκσυγχρονιστή, κομματικού γραφειοκράτη, δηλα-

δή ενός αντιφατικού, οπότε μυθικού προσώπου, που στην πράξη ενσαρκώνεται σ' ένα πρόσωπο δίχως χαρακτήρα.

Γι' αυτό ο Σημίτης είναι η καλύτερη ρεζέρβα της ρώσικης φράξιας, η καλύτερη καλύψη της, όταν κάνει τις εκκαθαρίσεις του εθνικιστικού κομματιού του κομματικού μηχανισμού.

Μετά από κάθε τέτοια χρήση ο Σημίτης αισθάνεται αρχηγός του ΠΑΣΟΚ, οπότε αυτοί του δίνουν - πάντα μέσω των αντιπάλων τους του κομματικού μηχανισμού - μια κουτουλιά και τον ξαπλώνουν καταγής.

Αυτό γίνεται και τώρα. Τώρα τον έχουν φορτώσει με τα παράσημα του κομματικού επαναστάτη και ανανεωτή. Όμως πριν δύο μήνες δεν είχε πιστέψει ότι ήταν ο διάδοχος του Παπανδρέου; Και δεν είχε πάρει το αεροπλάνο για την Κύπρο για να στεφθεί από εκεί, όπως συνηθίζεται, εθνικός ηγέτης; Κι όμως, αμέσως μετά ήρθαν οι σφαλιάρες από Παπουτσή και ναυπηγεία και ο εθνικός ηγέτης κόντυνε στο έπακρο.

Τώρα το μόνο που θα πετύχει αυτό το ανθρωπάκι θα είναι η οριστική πτώση του επίσης ελεεινού και γλοιόδους Τσοχατζόπουλου από τη Γραμματεία του κόμματος, ώστε να έρθει ένας λιγότερο "πολωτικός", δηλαδή κάποιος που δε θα ενοχλεί τη ρώσικη φράξια. Ίσως μάλιστα σταθεί δυνατό να πετύχουν χάρη στο Σημίτη οι "Ρώσοι" το ποιοτικό άλμα, το όνειρό τους, που είναι η κυριαρχία μέσα στο Εκτελεστικό, κυριαρχία που όλο πλησιάζουν και διαρκώς χάνουν την τελευταία στιγμή. Είναι πραγματικά να απορεί κανείς πώς σκοντάφτουν διαρκώς σε ανθρώπους του "διαμετρήματος" ενός Σημίτη, ενός Τσοχατζόπουλου, ενός Αρσένη, ενός Παπαϊωάννου, ενός Σουλαδάκη κτλ. κτλ. Μπορεί να φανταστεί κανείς πόσο εξοργιστικές είναι οι απαιτήσεις των "Ρώσων", πόσο παράλογες και τερατώδεις, ώστε να συναντούν πραγματικές αντιστάσεις από τόσο ρευστές και διαμπερείς φυσιογνωμίες.

τεσσάρων" προσυπόγραψαν την απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου, ενώ η Βάσω Παπανδρέου, αν και δεν καταδίκασε καθαρά τον Πάγκαλο, τον άφησε όμως ουσιαστικά ακαλύπτο. Φάνηκε έτσι καθαρά η έλλειψη στρατηγικής ενότητας αυτών των τεσσάρων, τους οποίους ο ίδιος ο Λαλιώτης ένωσε τακτικά για να τους χρησιμοποιήσει σα μοχλό επίθεσης ενάντια στον Τσοχατζόπουλο. Παράγοντες προσκείμενοι στον Πάγκαλο "διαπίστωσαν με έκπληξη το μέγεθος της επιρροής του Κώστα Λαλιώτη στον κομματικό μηχανισμό, που δεν ήταν μέχρι σήμερα ορατό" (Ελ. Τύπος, 10/9).

Ο χαρακτήρας της καταδίκης του Πάγκαλου σαν αντίπαλου της ρωσόδουλης φράξιας φάνηκε με μεγαλύτερη σαφήνεια σε σύγκρι-

ΓΚΑΙΜΠΕΛΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΧΙΤΛΕΡ

Η δύναμη κάθε φασισμού στηρίζεται στη διαστρέβλωση της πραγματικότητας και της αλήθευσης. Έτσι όπως την έκανε θεωρία ο υπουργός Προπαγάνδας του Χίτλερ Γκαίμπελς. Οι υστερικές κραυγές των ρωσόδερβων φασιστών για «τις κροατίκες φασιστικές ορδές των Ουστάζι που εκκαθάρισαν το σέρβικο πληθυσμό από την Κραίνα και τα εγκλήματα που έκαναν» είχαν στόχο να εξισώσουν τη συντριπτικά υπεύθυνη του πολέμου Σερβία με την Κροατία, χώρα που δέχτηκε μια άδικη επίθεση και το σέρβικο διαμελισμό.

Στη χορωδία αυτή των μεγάλων κραυγών ενώθηκαν και οι περίφημοι Γιασούσι Ακάσι (άνθρωπος του ρωσόφιλου Γκάλι) και ο ευρωπαϊκός επίτροπος, αλλά και φιλοσέρβος Καρλ Μπιλντ, που κατά ένα περίεργο τρόπο απέφυγαν πολύ προσεκτικά να καταδικάσουν τις βαρβαρότητες των σέρβων εθνοεκκαθαριστών στη Σρεμπρένιτσα και τη Ζέπα.

Η επιχείρηση "Καταιγίδα από μελάνι" που ακολούθησε με περιγραφές για "τα μαρτύρια των σέρβων προσφύγων" στα ελληνικά μέσα ενημέρωσης ήταν αναμενόμενη.

Αυτό που απέφυγαν να πουν όμως ήταν τα αληθινά γεγονότα: Οι Σέρβοι της Κραίνα δεν εκκαθάριστηκαν, αλλά έφυγαν εθελοντικά κατόπιν διαταγής της στρατιωτικής και πολιτικής τους ηγεσίας.

«Κοιμηθήκαμε το βράδυ της Πέμπτης (παραμονή της κροατίκης επίθεσης) και το πρωί που ξυπνήσαμε από τους κροατικούς βομ-

βαρδισμούς δεν είδαμε καμία οργανωμένη σερβική αντίσταση στην Κραίνα. Αντίθετα, ακούγαμε εντολές, από στόμα σε στόμα, για εκκένωση των περιοχών μας και φυγή στα σέρβικα εδάφη» (δηλ. τα εδάφη της Βοσνίας και τα κατεχόμενα της Βοσνίας).

«Εμείς το μόνο που ξέρουμε είναι αυτά που ακούσαμε για φυγή όλων μας», επιβεβαιώνουν απ' το δρόμο της προσφυγιάς η Ραντμίλα και η Γκορντάνα. Παραδίπλα μια γιαγιά σχεδόν μονολογούσε: «Ξαφνικά τα χάσαμε όλα. Έγινε το χειρότερο που μπορούσε να γίνει και τώρα βρεθήκαμε κυριολεκτικά στο δρόμο».

Αυτά τα αποκαλυπτικά μαρτυρούσαν οι σέρβοι πρόσφυγες τις πρώτες μέρες στο συνοριακό σταθμό με τη Βοσνία, στο Μπαντοβίντσι. Ενώ κατηγορούσαν σύσσωμη τη στρατιωτική και πολιτική ηγεσία των Σέρβων της Κραίνα, καθώς και τον ίδιο το Μίλοσεβιτς (από άρθρο του Μπάμπη Μπίκα στο περιοδικό Αντί, 1/95).

Όσο για εκείνο το περισπούδαστο επιχείρημα ότι οι

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Ο,ΤΙ ΑΡΧΙΖΕΙ ΩΡΑΙΑ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ...ΜΕ ΔΑΚΡΥ

Το θέμα που κυριάρχησε την τελευταία βδομάδα, πέρα από την τύχη των ναυπηγείων Σκαραμαγκά και τον ανασχηματισμό, ήταν η διαφανόμενη άρση του αδιεξόδου στο οποίο είχε περιέλθει το Μακεδονικό τα τελευταία δύο χρόνια και η υπογραφή της σχετικής συμφωνίας από τους υπουργούς Εξωτερικών Παπούλια και Τσερβενκόφσκι.

Το σκηνικό είχε διαγραφεί σε αδρές γραμμές λίγους μήνες νωρίτερα με την εντατικοποίηση των προσπαθειών του ειδικού απεσταλμένου του Κλίντον Μάθιου Νίμιτς, ο οποίος, κατ' εντολή του προϊσταμένου του, είχε ασκήσει αφόρητες πιέσεις στον Γκλιγκόροφ να συρθεί σε διάλογο χωρίς πρώτα να έχει αρθεί το ελληνικό εμπάργκο. Και, ενώ είχε προβλεφθεί ακόμα και το κείμενο που θα υπέγραψαν οι δύο χώρες σε μια πιθανή τους συνάντηση, το ζήτημα "κόλλαγε" ακριβώς στο αν θα αιρόταν το εμπάργκο προτού αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις ή αφού πρώτα υποχωρούσαν οι Μακεδόνες στο ζήτημα της Σημαίας, ώστε να έχει κάτι χειροπιαστό ο Παπανδρέου. Τελικά, ο Γκλιγκόροφ υποχώρησε μετά και από τις φοβερές πιέσεις του αμερικάνου βοηθού υπουργού Εξωτερικών Χόλμπρουκ. Πρόκειται όμως για μια τακτική υποχώρηση και όχι για στρατηγική ήττα, όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω.

Η ΒΙΑΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΛΙΝΤΟΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

Έχουμε γράψει επανειλημμένα πως στρατηγικός στόχος των Ρώσων ήταν και είναι, σ' ό,τι αφορά τη Δημ. της Μακεδονίας, η ένταξή της στο "ορθόδοξο τόξο", δηλαδή στο αντιευρωπαϊκό - σοσιαλφασιστικό μέτωπο, κάτι που θα επιτυγχανόταν κυρίως μέσα από την "απορρόφηση" αυτής της χώρας από τη Βουλγαρία. Η επιβολή του φασιστικού εμπάργκο του Παπανδρέου το Φλεβάρη του 1994 είχε κυρίως αυτό το σκοπό, τον εκβιασμό και την "παράδοση" της χώρας αυτής στην αγκαλιά της Ρωσίας. Ταυτόχρονα όμως το εμπάργκο ενάντια στη Δημ. της Μακεδονίας συνέδεται συγκεκριμένο πρόβλημα με το Βοσνιακό και μετέτρεπε το συγκεκριμένο πρόβλημα από πρόβλημα διμερές σε τμήμα του βοσνιακού προβλήματος. Παράλληλα είχε και χαρακτήρα πρόκλησης απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που για άλλη μια φορά απέδειξε τον υφεσιασμό και την αθλιότητά της μεταθέτοντας ένα καθαρά πολιτικό ζήτημα στις πλάτες του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου με το γνωστό αποτέλεσμα-φιάσκο.

Εδώ είναι χαρακτηριστικό να σημειώσουμε τον αστείο ισχυρισμό του αρμόδιου Επίτροπου της ΕΕ Βαν Ντεν Μπρουκ ότι η παραπομπή της Ελλάδας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο βοήθησε στην επίτευξη της συμφωνίας! Αυτό είπε και γέλασε κάθε πικραμένος...

Το Μακεδονικό λοιπόν έγινε μέρος του Βοσνιακού. Και, κάτω από την ηρωική αντίσταση των βόσνιων μαχητών και τη διεθνή κατακραυγή για τη συνεχιζόμενη σφαγή, η βιασύνη των Ρώσων και του Κλίντον να κλείσουν το ζήτημα με τις λιγότερες δυνατές απώλειες και τα μεγαλύτερα δυνατά κέρδη γι' αυτούς και τα τσιράκια τους Σέρβους φασίστες συμπαρέσυρε στο διάβα της και το Μακεδονικό.

Γιατί, αν εξετάσει κανείς πραχτικά τι πήραν και τι έδωσαν, θα διαπιστώσει πως το μόνο που επιπλέον έδωσε ο Γκλιγκόροφ στον Παπανδρέου είναι η δυνατότητα να γίνουν οι διαπραγματεύσεις χωρίς πρώτα να αρθεί το

εμπάργκο. Κατά τα άλλα, ο Παπανδρέου και οι Ρώσοι είδαν πολύ πενιχρά αποτελέσματα, καθώς η πίεσή τους μέσω του εμπάργκο είχε ουσιαστικά πέσει στο κενό.

Με το βιαστικό κλείσιμο του Μακεδονικού η Ρωσία και ο Κλίντον θέλουν να αφεθούν οι ρωσόδουλοι πράχτορες στην Ελλάδα απερίσπαστοι από "δευτερεύοντα" μέτωπα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, ώστε να επιδοθούν "ελεύθεροι" πια στο στρατηγικό μέτωπο του αντιτουρκισμού. Παράλληλα όλο το ενδιάμεσο διάστημα των διαπραγματεύσεων με τις γειτονικές χώρες (το λέμε αυτό γιατί εκκρεμούν σοβαρά ζητήματα και με την Αλβανία) οι πιέσεις στις χώρες αυτές να ενταχθούν στο "ορθόδοξο τόξο" ή, έστω, να μην έχουν ανοιχτό φιλευρωπαϊκό προσανατολισμό δε θα σταματήσουν.

'Οτι έτσι έχουν τα πράγματα μας το δηλώνει ξεκάθαρα ο Παπούλιας στην πρώτη δήλωσή του στη Νέα Υόρκη αμέσως μετά την υπογραφή της "ενδιάμεσης συμφωνίας": «Η ελληνική εξωτερική πολιτική αποδεσμεύεται από μία αγκύλωση σ' ένα θέμα που αυτή η συμφωνία επιλύει και που επιβάρυνε πάρα πολύ την ελληνική εξωτερική πολιτική» (Ελευθεροτυπία, 14/9). Πιο ανοιχτή ομολογία δεν μπορούσε να γίνει. Μόνο που ο Παπούλιας δεν μπορούσε να πει ότι η "αγκύλωση" αυτή ήταν ένα απαραίτητο στάδιο που του είχαν επιβάλει τα αφεντικά του οι Ρώσοι... Τώρα το κατάλαβε ότι ήταν αγκύλωση;

Και ο άλλος ο ρωσόδουλος, ο Γ. Παπανδρέου: «Να κλείσει το σύνολο του πακέτου, είτε είναι γρηγορότερα αυτό είτε αργότερα. Αν στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων μπορεί να υπάρξει προσέγγιση και στην επίλυση του ονόματος, θα ήμουν υπέρ της λύσης αυτής. Η ζημιά που έχει η Ελλάδα από το να μην μπορεί να ασκήσει μια βαλκανική πολιτική γενικότερη λόγω του προβλήματος αυτού είναι πολύ σημαντική» (Ελευθεροτυπία, 9/9).

Έπειτα, παρά την αισχρή στάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης η Δημ. της Μακεδονίας δεν έπαιψε ούτε μια στιγμή να έχει φίλοευ-

ρωπαϊκό προσανατολισμό. Δεν υπέκυψε απέναντι στη ρώσικη επίθεση. Και μάλιστα όχι μόνο αυτό, αλλά συνέχισε να έχει πολύ καλές σχέσεις με το θεωρούμενο από τους ρωσόδουλους "υπ' αριθμόν ένα εχθρό και απειλή κατά της Ελλάδας", την Τουρκία, που ήταν και η πρώτη χώρα που την αναγνώρισε με το συνταγματικό της όνομα. Το καλοκαίρι μάλιστα υπογράφτηκε ανάμεσά τους μια σειρά από συμφωνίες φιλίας και συνεργασίας, δυναμώνοντας έτσι τις διμερείς σχέσεις προς όφελος όλης της Βαλκανικής.

Από την άλλη μεριά, η στάση της απέναντι στον ύποπτο βουλγάρικο "φιλομακεδονισμό" δεν του άφηνε και πολλά περιθώρια διείσδυσης και προσεταιρισμού ικανού αριθμού προσώπων επιφρεπών στην απορρόφηση που γράψαμε προηγουμένως.

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΧΑΣΟΥΡΕΣ

Χρειάζεται όμως να δούμε κάπως πιο αναλυτικά τι πήρε και τι έδωσε η κάθε πλευρά σ' αυτή τη διαπραγμάτευση. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του μεσολαβητή του ΟΗΕ Σάιρους Βανς τα βασικά σημεία της συμφωνίας έχουν ως εξής:

1. Κάθε πλευρά θα σεβαστεί την εδαφική ακεραιότητα και την πολιτική ανεξαρτησία της άλλης - επιβεβαιώνεται το απαραβίαστον υπαρχόντων διεθνών τους.
2. Αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας από την Ελλάδα με το προσωρινό όνομα FYROM ως ανεξάρτητης και κυρίαρχης χώρας - δημιουργία στις πρωτεύουσες των δύο χωρών γραφείων συνδέσμου (δηλαδή άτυπες πρεσβείες).
3. Η Δημ. της Μακεδονίας καταργεί τη σημερινή σημαία της και καταθέτει διευκρινιστική δήλωση για τη Σύνταγμά της ότι είναι συνεπές με τις αρχές του διεθνούς δικαίου και της κανονικότητας.
4. Καθιερώνεται η ελεύθερη διακίνηση προσώπων και αγαθών μεταξύ των δύο χωρών - αίρεται το ελληνικό εμπάργκο.
5. Η συμφωνία τίθεται σε ισχύ ύστερα από 30 μέρες, οπότε αρχίζει αμέσως μετά την υπογραφή για το όνομα.

Δεν πρόκειται δηλαδή ούτε για το "μικρό", όπως θέλει να πείσει το λαό και τους σοβινιστές ο Παπανδρέου, αλλά ούτε και για το "μεγάλο": Πρόκειται για ένα συμβιβασμό που ουσιαστικά οδηγεί στο μεγάλο πακέτο μέσα από ενδιάμεσα βήματα, στα οποία όμως περιλαμβάνεται και το όνομα. Καταρχήν μικρό και αμέσως ύστερα μεγάλο, θα μπορούσε να ειπωθεί, χωρίς όμως την πίεση του εμπάργκο στο δεύτερο στάδιο.

Η ουσιαστική υποχώρηση του Γκλιγκόροφ βρίσκεται στο ότι δεν

άρθηκε πρώτα το εμπάργκο και μετά να γίνει η διαπραγμάτευση. Αυτή η υποχώρηση έχει περισσότερο χαρακτήρα γοήτρου παρά πρακτικά αποτελέσματα, αφού η πραχτική διαφορά ανάμεσα στις δύο περιπτώσεις είναι ζήτημα λίγων μόνο ημερών. Είναι υποχώρηση, αλλά όχι και ταπείνωση. Και μάλιστα υποχώρηση προγραμματισμένη, όπως θα διαπίστωνε κανείς αν παρακολουθούσε προσεκτικά τα διάφορα στάδια στην εξέλιξη της συνολικής και μακροχρόνιας διαπραγμάτευσης.

Είναι φανερό ότι δεν μπορούσε να μιλήσει πιο ανοιχτά όχι μήπως το μάθει ο Γκλιγκόροφ και αδυνατίσει η διαπραγμάτευση, αλλά γιατί φοβάται μην του βγει κίνημα κυρίως από τους σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ, τύπου Παπαθεμελή.

ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΥ

Είναι γεγονός πως δεν μπόρεσε να αποφύγει τις αντιδράσεις των σοβινιστών. Ο Παπαθεμελής στις 4/9 δήλωνε πως «η ουσία των προβλήματος είναι το όνομα των Σκοπίων και ο μακεδονισμός», ενώ την ίδια ώρα ο πρώην υπουργός Γ. Καψής διαφωνούσε με τη σύνδεση του ζητήματος με το Βοσνιακό. Μία μέρα μετά ο

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

στημένη στη γωνία και περιμένουν το “στραβοπάτημα”. Ο Παπανδρέου όμως έχει την ανοιχτή ή σιωπηλή συναίνεση ολόκληρης της αντιπολίτευσης και, επομένως, είναι αμφίβολο κατά πόσο το αποτέλεσμα μιας πιθανής αναμέτρησης με τους σοβινιστές θα καταλήξει σε βάρος του.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΒΕΡΤ

Και πρώτα-πρώτα του Έβερτ. Αυτός, ιδιαίτερα στα αδρά ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής, ποτέ μέχρι σήμερα δε διατύπωσε μια διαφορετική άποψη από αυτή του Παπανδρέου. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και με διάφορα ταξίδια σε πρωτεύουσες ευρωπαϊκές και μη προσπαθεί συνεχώς να πείσει ξένες κυβερνήσεις ν' αποδεχτούν τις θέσεις Παπανδρέου. Και όλα αυτά στο όνομα της “αρραγούς εθνικής γραμμής”. Ενώ λοιπόν, όταν ήταν αντιπολίτευση στο Μητσοτάκη, ήταν λάβρος στο ζήτημα του ονόματος εξωθώντας την τότε πλειοψηφική κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ σε απόλυτες θέσεις για το όνομα, σήμερα το κάνει γαργάρα και “άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε”...

Σε συνέντευξή του στην *Κυριακάτικη* στις 10/9 λέει χωρίς τσίπα: «Ερώτηση: Στο δικό σας “μεγάλο πακέτο” υπάρχει και η σύνθετη ονομασία; Απάντηση: Θα επαναλάβω ότι την ώρα της διαπραγμάτευσης δεν ανοίγεις όλα τα χαρτιά σου, γιατί αυτό διευκολύνει την αντίπερα όχθη (...) Δίχως να φεύγω από τη βασική μου θέση, πιστεύω ότι πρέπει να επικρατήσει ένα όνομα το οποίο θα γίνεται αποδεκτό από την Ελλάδα, τα Σκόπια και τη διεθνή κοινότητα. Ερ.: Στην καλύτερη περίπτωση, ένα όνομα με τις προδιαγραφές που λέτε παραπέμπει σε σύνθετη ονομασία... Απ.: Η ονομασία FYROM π.χ. περιλαμβάνει και τον όρο “Μακεδονία” χωρίς όμως αυτος να προβάλλεται με ότι αυτό σημαίνει. Ερ.: Θα μπορούσε, δηλαδή, να είναι αυτό το όνομα; Απ.: Ασφαλώς, αλλά επαναλαμβάνω ότι δε θέλω αυτή την ώρα να δημιουργήσω δυσκολίες στη διαπραγμάτευση. Ερ.: Μι α σύνθετη ονομασία με παράγωγο του όρου Μακεδονία μπορεί να δημιουργήσει μακροπρόθεσμα προβλήματα για τη χώρα μας; Απ.: Πολύ λιγότερα απ' όσα θα δημιουργήσει η σκέτη “Μακεδονία”».

Και εμείς αναρωτιόμαστε: Τι διαφορετικό είπε ο Παπανδρέου στη Θεσσαλονίκη;

Ο “ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ” ΣΑΜΑΡΑΣ Αυτός όμως που ξεφτιλίζεται περισσότερο απ' όλους είναι ο Σαμαράς, αφού το κόμμα του υποτίθεται ότι είναι γέννημα δύο πραγμάτων: της αντίθεσής του στο “ξεπούλημα Μητσοτάκη στο Σκοπιανό”, όπως έλεγε τότε που αναζητούσε πρόσχημα να τον ρίξει, και η ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ, με κυρίαρχο το πρώτο ζήτημα. Κανονικά θα έπρεπε να έχει ξεσηκώσει όλη την Ελλάδα, αν πίστευε αυτά που λέει. Όχι μόνο αυτό δεν κάνει, όχι μόνο δεν ξεσηκώνει συλλαλητήρια και μποϊκότας (πού είναι εκείνες οι “λα-

μπρές” ημέρες του μποϊκοτάς στα ιταλικά και ολλανδικά προϊόντα!), αλλά κάνει κινήσεις που εκ των προτέρων ξέρει ότι δε δημιουργούν κίνημα. Γιατί αυτός είναι ο φόβος των ρωσόδουλων απέναντι στο σοβινισμό: Θέλουν να τον ξεσηκώνουν όποτε βολεύει τους ίδιους, αλλά και να τον καπελώνουν όποτε το επιβάλλουν τα ρώσικα συμφέροντα. Τώρα είναι η φάση “μέσα τα κεφάλια”. Αυτό κάνει και ο “πατριώτης” Σαμαράς.

Στις 13/9 δηλώνει από τη Θεσσαλονίκη: «Δε ζητώ εκλογές, δεν προκαλώ για εκλογές! Ούτε καν αυτό, κύριε πατριώτη μας; Και το εντυπωσιακό: Δεν απέκλεισε μετεκλογική συνεργασία όποτε με το ΠΑΣΟΚ ούτε με τη ΝΔ, αν και τόνισε πως είναι νωρίς ακόμη... Μα συνεργασία με τους προδότες του Μακεδονικού, κύριε Σαμαράς;

Την επόμενη μέρα όμως προχωρά σε “επαναστατικές” ενέργειες: Ζητάει δημοψήφισμα, ξέροντας ότι η κυβέρνηση θα αρνηθεί κάτι τέτοιο, και καταθέτει πρόταση πομφής, όντας εκ των προτέρων βέβαιος ότι με την ισχύουσα πλειοψηφία θα καταψηφιστεί. Όλα εκ του ασφαλούς λοιπόν. Αν πραγματικά αντιδρούσε στα τεκταινόμενα, το λιγότερο που μπορούσε να κάνει θα ήταν να βάλει τους βουλευτές του να παραιτηθούν και, σε συνεννόηση με τη ΝΔ, να προκαλέσουν εκλογές. Άλλα είπαμε.

Η ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ το μόνο που ξέρουν να πουν είναι ότι καταγγέλλουν την κυβέρνηση Παπανδρέου σαν υποχείριο και εργολάβο της αμερικανικής πολιτικής. Επί της ουσίας όμως συμφωνούν κι επαυξάνουν. Εδώ ακριβώς φαίνεται και ο κάλπικος αντιαμερικανισμός τους, που είναι στην ουσία του ρωσόδουλεία. Αυτό που δεν μπορούν να εξηγήσουν στους οπαδούς τους είναι πώς οι αμερικάνοι υπεριαλιστές επιβάλλουν μια λύση που είναι ακριβώς ίδια με τη δική τους, πώς δηλαδή ο Κλίντον, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ ταυτίζονται επί της ουσίας του ζητήματος. Μην περιμένετε άδικα να σας το αποκαλύψουν. Θ' ασπρίσουν τα μαλλιά σας...

Η Παπαρήγα (*Ελευθεροτύπια*, 8/9) λέει χαρακτηριστικά: «Η ελληνική κυβέρνηση προ πολλού έχει αποφασίσει να μη θέσει το ζήτημα του ονόματος σαν πρώτο όρο και να βρει μια μέση λύση. Εμείς δε διαφωνούμε με αυτή τη λύση. Διαφωνούμε όμως για το γεγονός ότι η κυβέρνηση συμφωνεί με ένα αμερικανικό σχέδιο, το οποίο δεν

ξέρουμε τι εδάφια και τι άλλες δεσμεύσεις έχει και, δεύτερο, διαφωνούμε με την υποκρισία της κυβέρνησης που δε βγαίνει ανοιχτά να πει ότι άλλαξε στάση και γνώμη για το συγκεκριμένο ζήτημα». Μα, άμα δε διαφωνείς με την ουσία του σχεδίου, τι σημασία έχει αν είναι αμερικανικό ή σουδανέζικο; Απλά, ο ρόλος του ψευτοΚΚΕ είναι πάντα να καλλιεργεί το ρωσόδουλο αντιαμερικανισμό.

Εκεί όμως που αποδεικνύεται ολοφάνερα ο σοσιαλφασισμός του, είναι στη θέση του απέναντι στους εθνικά Μακεδόνες, ακόμα και της Δημ. της Μακεδονίας. Την επόμενη μέρα δηλώνει χωρίς ίχνος ντροπής ότι «το όνομα του κράτους των Σκοπίων θα πρέπει να καταδεικνύεται γεωγραφικό προσδιορισμό, ώστε να αποτρέπεται οποιαδήποτε διάθεση περί διασπασμένης μακεδονικής εθνότητας», αρνούμενη έτσι την ξεχωριστή εθνική ταυτότητα των Μακεδόνων.

Αυτή ακριβώς είναι και η πιο βαθιά θέση των Ρώσων: Αναγνωρίζουμε τη Μακεδονία όχι σαν εθνότητα, αλλά σαν γεωγραφικό προσδιορισμό! Είναι η θέση που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αγκαλιά της Βουλγαρίας, στην απορρόφηση. Τέτοια ήταν η αναγνώριση τόσο της Βουλγαρίας όσο και της Ρωσίας, όσο και να τους κάνουν τους φίλους.

Η θέση αυτή αναδεικνύει τη Ρωσία και τα τσιράκια της στον κύριο εχθρό των εθνικά Μακεδόνων. Έχουμε μάλιστα την εντύπωση ότι δηλαδή η μάχη των ρωσόδουλων στο μέλλον θα δοθεί στο ζήτημα του έθνους και όχι στο ζήτημα του κράτους.

Η ΣΗΜΑΙΑ

Γ' αυτό ο Παπανδρέου βάζει τη σημαία πιο πάνω από το όνομα. Γιατί το όνομα είναι η άρνηση του κράτους, ενώ η σημαία η άρνηση του έθνους. Η Ρωσία αναγνωρίζει το κράτος, αλλά όχι το έθνος. Από αυτή την άποψη πρέπει να κρατάμε μια σοβαρότατη επιφύλαξη για το αν τελικά μετά από 30 μέρες η σημαία που θα κατεβάσει ο Γκλιγκόροφ θα γίνει αποδεχτή από τον Παπανδρέου. Αν δηλαδή αυτή η σημαία μοιάζει με τη σημερινή, ο Παπανδρέου θα την αρνηθεί, οπότε θα κρατάει σταθερά το εμπάργκο. Ισως μάλιστα γι' αυτό ο Παπανδρέου δεν ήθελε άρση του εμπάργκο από τώρα.

Από την άλλη, οι εθνικά Μακεδόνες έχουν κάνει τη σημερινή σημαία εθνικό τους σύμβολο. Η συντριπτική αλλαγή αυτού του συμβόλου μπορεί πραγματικά να ταπεινώσει και να διασπάσει το γειτονικό λαό.

Γ' αυτό νομίζουμε ότι η “μάχη της σημαίας” δεν έχει τελειώσει.

Μεσαίωνας...

Όλοι παρατηρούμε στις μέρες μας μια έξαρση κοινωνικών φαινομένων που συνήθως παρατηρούνται σε περιόδους κοινωνικής παρακμής. Τέτοια είναι η πίστη στη μαγεία, στην αστρολογία, στα Ταρό, στις καφετζούδες, στους κάθε λογικής τσαρλατάνους που αυτοαποκαλούνται θεραπευτές σωματικών και ψυχικών νόσων.

Αν μελετήσουμε την ιστορία, θα δούμε ότι σε όλες αυτές τις εποχές, παράλληλα με την ύπαρξη αυτών των κοινωνικών φαινομένων της παρακμής, υπήρξε δυνάμωμα του θρησκευτικού φανατισμού, μιας και η θρησκεία εμφανίζόταν να ξορκίζει “το κακό” που μάστιζε την κοινωνία. Έτσι, η καθολική εκκλησία στη Δύση έκαιγε στην πυρά τους μάγους για να “προστατέψει” τους πιστούς της και ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος στην Ανατολή έκλεινε της φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας για να “προστατέψει” το χριστιανισμό και να δώσει ένα καίριο χτύπημα σε όλα τα “άντρα” της ειδωλολατρείας. Άλλα η θρησκεία δεν έλυνε, ούτε λύνει, το πρόβλημα, μάλλον το οξύνει, μιας και από τη φύση της κινείται στο χώρο της μεταφυσικής και του ιδεαλισμού και απομακρύνει τον άνθρωπο από κάθε ορθολογιστική προσέγγιση των κοινωνικών του προβλημάτων, η οποία θα μπορούσε να τον βγάλει από τα αδιέξοδά του.

Όλα αυτά που γράφουμε θα μοιά

ΒΟΣΝΙΑ

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΥ

Όπως η κρίση μιας αρρώστιας φανερώνει την αρρώστια, έτσι και μια πολιτικοστρατιωτική κρίση φανερώνει τις αληθινές δυνάμεις που την προκάλεσαν.

Το κρίσιμο σημείο καμπής στο οποίο βρίσκεται η βοσνιακή υπόθεση φανέρωσε για πρώτη φορά με τόσο ανάγλυφο τρόπο τους αληθινούς πρωταγωνιστές και την αληθινή φύση αυτή της μακρόχρονης σύγκρουσης.

Χρειάστηκαν μερικά παραπάνω από τα κανονικά επιτρεπόμενα στρατιωτικά χτυπήματα στους σερβοφασίστες της Βοσνίας για να βγει από το θαλάμι της η ρώσικη υπερδύναμη και να απειλήσει την ανθρωπότητα με παγκόσμιο πόλεμο, αν οι "αδελφοί Σέρβοι" κινδυνέψουν με αληθινή ήττα. Ίσως για πρώτη φορά να φάνηκε τόσο καθαρά ποιος βρίσκεται πραγματικά πίσω από τη σέρβικη επίθεση στη Βοσνία.

Αυτή η αποκάλυψη έχει από μόνη της μια πελώρια πολιτική σημασία, γιατί εκθέτει τη ρώσικη υπερδύναμη στα μάτια των πιο άμεσων συμμάχων της στην αντευρωπαϊκή και αντιδυτική στρατηγική της, δηλαδή των ισλαμοφασιστών του Ιράν. Έχουμε ξαναγράψει πως ένας από τους βασικούς λόγους για τους οποίους η Ρωσία θέλει τον τακτικό τερματισμό του πολέμου στη Βοσνία είναι να κλείσει το ρήγμα που διαρκώς μεγαλώνει ανάμεσα σε αυτήν και τον ισλαμικό κόσμο. Αυτό το ρήγμα φέρνει σε όλο και πιο δύσκολη θέση τους μουλάδες του Ιράν, οι οποίοι μέχρι τα τώρα ξέφευγαν από το πρόβλημα με ασύλληπτο θράσος, κάνοντας το εξής: Διαδηλώνουν ενάντια στους δυτικούς, που εγκαταλείπουν τη Βοσνία στη μανία των Σέρβων, και δε λένε λέξη για το ότι οι Ρώσοι, με τους οποίους συνεργάζονται στρατιωτικά, είναι ανοικτά υπέρ των Σέρβων.

Αυτή η διπλή απάτη άρχισε να καταρρέει τον τελευταίο καιρό, αφού η Ρωσία υποστήριξε ανοιχτά την κατάληψη της Σρεμπρένιτσα και της Ζέπα από τους Σέρβους. Και αυτή τη φορά το Ιράν συνέχισε την ίδια τακτική, αλλά η Σαουδική Αραβία ξεσπάθωσε ενάντια στη Ρωσία και άρχισε να ξεσκεπάζει το διπρόσωπο παιχνίδι του Ιράν.

Η ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Να λοιπόν γιατί με τους συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ η Ρωσία εκτίθεται στον τρίτο κόσμο, ιδιαίτερα στο στρατηγικής σημασίας "ευρωπαϊκό περιδέραιο του νότου", που είναι ο ισλαμικός και αραβικός κόσμος. Αυτή την έκθεση η Ρωσία είναι αδύνατο να την αποφύγει, γιατί ανώτερη από την εικόνα της στον τρίτο κόσμο είναι η επιβίωση του πιο πρωθημένου της πιονιού στον ευρωπαϊκό χάρτη, του σέρβικου σοβινισμού. Η μεγάλη αντίφαση της ρώσικης σοσιαλιμπεριαλιστικής διπλωματίας είναι αυτή ακριβώς: η διάθεσή της και να σταματήσει τον πόλεμο και να βγάλει νικήτρια τη Σερβία. Αυτή η αντίφαση είναι η κινητήρια δύναμη των τελευταίων μεγάλων εξελίξεων στο στρατιωτικό και διπλωματικό πεδίο και η βασική αιτία για την παράδοξη και ασυνήθιστη μορφή που παίρνουν αυτές οι εξελίξεις.

'Όταν μιλάμε για εξελίξεις, α-

επίπεδο.

Οι πρόσφατοι βομβαρδισμοί είναι στην ουσία τμήμα αυτού του διπλωματικού πολέμου.

Τον παγκόσμιο διπλωματικό χορό τον σέρνει εκείνος που σέρνει από την αρχή το στρατιωτικό χορό στο τοπικό επίπεδο, και αυτός είναι η Ρωσία.

Η Ρωσία κέρδισε τη Σερβία με το να της δώσει νέα εδάφη. Όμως η απροσδόκητη και παρατελαμένη αντίσταση της άπλης Βοσνίας, ιδιαίτερα η τρομακτική σε θητική δύναμη αντίσταση του Σεράγεβου, συγκέντρωσε μια ισχυρή παγκόσμια συμπάθεια στη Βοσνία και τη γενική απέχθεια για τη Σερβία. Η συνέχιση αυτής της αντιπαράθεσης, ενώ δεν μπορεί να δώσει μεγαλύτερη εδαφική νίκη στη Σερβία, θα γεμίσει πολιτικά προβλήματα τη Ρωσία. Γι' αυτή η φάση του πολέμου θα έπρεπε να τερματιστεί με μια συμφωνία που θα κατοχύρωνε μερικά εδαφικά οφέλη της Σερβίας, δίχως όμως να ικανοποιήσει τα δύνειρα του ακραίου σέρβικου σοβινισμού, ακόμα και το μίνιμου πρόγραμμα της επέκτασής του.

ΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΣΑΝ ΠΙΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΚΡΑΙΟΥΣ ΣΕΡΒΟΦΑΣΙΣΤΕΣ

Γι' αυτό ο ακραίος σέρβικος σοβινισμός υπονόμευε ασταμάτητα εδώ και ένα χρόνο τις ρώσικες προσπάθειες για το σταμάτημα του πολέμου και αρνιόταν να υπογράψει μια εδαφική συμφωνία του τύπου 51-49%.

Έτσι, γινόταν απαραίτητη μια στρατιωτική πίεση σε αυτούς τους σοβινιστές. Όμως αυτή την πίεση δεν έπρεπε να την ασκήσουν οι ίδιοι οι Βόσνιοι, γιατί αυτοί, αν άρχιζαν, δε θα σταματούσαν και θα ήταν αδύνατο να μπουν μετά κάτω από οποιδήποτε έλεγχο.

Αλλά ούτε η Ρωσία θα μπορούσε ποτέ να ασκήσει μια τέτοιου είδους πίεση, γιατί αυτή είναι ο προστάτης του σέρβικου σοβινισμού και αυτή η εικόνα δε θα έπρεπε ποτέ να φθαρεί στις σέρβικες μάζες. Ο μόνος κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά ήταν ο στρατηγικός εχθρός του "ορθόδοξου τόξου" και της Ρωσίας, το "σατανικό" ευρωαμερικανικό μέτωπο.

Αυτό το μέτωπο, που σπαράσσεται από την αρχή του πολέμου από τις εντονότερες αντιθέσεις, ήταν από την αρχή πρόθυμο για μια δουλειά: Να δώσει στους Σέρβους δύο καλά κομμάτια κρέας, ένα στη Βοσνία και ένα στην Κροατία για να χορτάσουν και να τελειώσουν αυτό τον επικίνδυνο για τα οικονομικοπολιτικά τους συμφέροντα πόλεμο. Από την αρχή αυτοί δεν είδαν σ' αυτόν τον πόλεμο μια ρώσικη προέλαση, αφού πίστεψαν το ρώσικο παραμύθι ότι η Ρωσία πέθανε, αλλά τη δίχως μέλλον τρέλα ενός αρπακτικού έθνους, όπως το σέρβικο, που θα μπορούσε να κολλήσει την ίδια αρρώστια και στους γείτονές του. Έτσι, όλη τους η προσπάθεια ήταν πώς η βοσνιακή (και η κροατική) αντίστα-

ση θα υποταχτούν στα τετελεσμένα.

Όταν όμως κατάλαβαν για μια ακόμα φορά αυτοί οι πεπειλιστές ότι τα "κράτη θέλουν την ανεξαρτησία" και ότι η Βοσνία δεν πέθανε, ενώ η Κροατία δε συμβιβάζόταν, αφού απέτυχαν να στρέψουν το σοβινισμό της δεύτερης ενάντια στην πρώτη και αφού το Σεράγεβο έγινε παγκόσμιο σύμβολο αντιφασιστικής αντίστασης, τότε και μόνο τότε αποφάσισαν να αναχαιτίσουν τον ακραίο σέρβικο σοβινισμό. Άλλωστε θα μπορούσαν να σύρουν τους Βόσνιους στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δηλαδή του διαμελισμού, αν πρώτα έφερναν σε αυτό τους Σέρβους σοβινιστές.

Έτσι, αυτοί δέχτηκαν ευχαρίστως το ρόλο που τους ανέθεσε η Μόσχα, να συγκροτήσουν δηλαδή τους Σέρβους και να τους φέρουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δίχως η ίδια να εκτεθεί. Άλλωστε ένα τέτοιο χτύπημα βόλευε ακόμα περισσότερο τον αρχηγό του σέρβικου σοβινισμού, το Μιλόσεβιτς, που μέσω των νατοϊκών χτυπημάτων θα έφερνε στη δικιά του ρεαλιστική τακτική (την ταυτισμένη τώρα με τη ρώσικη) τα λυσαρισμένα σκυλιά του Πάλε, δίχως η ίδιος να εκτεθεί σοβαρά σαν εθνοπροδότης. Πραγματικά, το άμεσο αποτέλεσμα των βομβαρδισμών, την τρίτη κιόλας μέρα τους, ήταν να εξουδετερώσει τον Κογκρέσσο για να υποταχθεί στο βέτο του Κλίντον, στους δε Βόσνιους για να βάλουν την υπογραφή τους στη Γενεύη κάτω από τη "Σέρβικη Δημοκρατία" των σφαγών, των βιασμών και της εθνικής εκκαθαρισης.

Αυτό το βαρύ αντάλλαγμα ήταν υποχρεωμένο να δώσουν οι Ρώσοι για να πετύχουν την εξουδετέρωση του Κογκρέσσου. Έτσι εξηγείται το ότι σε όλο αυτό το διάστημα ήταν σύμφωνοι με τους βομβαρδισμούς δύο πολιτικού παράγοντες πρώτου μεγέθους που πάντα και σε όλα τα ζητήματα έχουν διευκολύνει "από τα μέσα" τη ρώσικη διπλωματία: Ο Κλίντον και το δίδυμο Γκάλι - Ακάσι. Άλλα και η ίδια η Ρωσία για μια ολόκληρη περίοδο 10 ημερών αντιδρούσε μόνο με μετριοπαθή φραστικό τρόπο στους βομβαρδισμούς.

ΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΣΑΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΣΤΟ ΚΟΓΚΡΕΣΣΟ

Όμως οι βομβαρδισμοί δεν είχαν μόνο στόχο τη συμμόρφωση των Σέρβων στη γενική ρώσικη στρατηγική, και μάλιστα δεν είχαν κύρια αυτό το στόχο. Ο κύριος στόχος ήταν να καθησυχάσουν τους Βόσνιους και να τους δώσουν τέτοιες έμπρακτες εγγυήσεις και ανταλλάγματα, ώστε και το διαμελισμό της Βοσνίας να παραιτηθούν από την απαίτησή τους για την άρση του εμπάργκο όπλων που προωθούσε δραστήρια το αμερικανικό Κογκρέσσο. Αυτή η τελευταία πλευρά νομίζουμε ότι είναι και η πιο σημαντική στην υπόθεση των βομβαρδισμών.

Ξέρουμε ότι στις 15 του Σεπτεμβρίου το αμερικανικό Κογκρέσσο θα ψήφιζε κατάργηση του βέτο που ο Κλίντον είχε προβάλει πριν τις διακοπές του Αυγούστου στην απόφασή του για την άρση του εμπάργκο όπλων στη Βοσνία. Το αμερικανικό Κογκρέσσο θα μπορούσε να σταματήσει τις ενέργειές του για την κατάργηση του βέτο του Κλίντον, αλλά ο δήθεν διυτικόφιλος Γέλτσιν τη συγκρατεί λέγοντας στους διυτικούς: "Κύριοι, υποχωρήστε λίγο, γιατί κινδυνεύω εγώ ο φίλος σας από την οργή της κακιάς Δούμας". Σ'

ΒΟΣΝΙΑ

αυτή τη γλώσσα μίλησε και ο Τσούρκιν, που συγκάλεσε (!) τους υπουργούς Εξωτερικών του ΝΑΤΟ για να τους απειλήσει ότι, αν δε σταματήσουν τους βομβαρδισμούς, όλη η υποτιθέμενη ύφεση στην Ευρώπη θα καταρρεύσει.

Στην πραγματικότητα αποδέχτης αυτών των απειλών είναι το Κογκρέσσο, αλλά και οι υφεσιακοί των ΗΠΑ, που τους είναι πολύ δύσκολο να ταπεινωθούν μπροστά στο Μλάντιτς και να του επιτρέψουν να συνεχίσει την πολιορκία του Σεράγεβου ποδοπατώντας τις αποφάσεις ΟΗΕ και ΝΑΤΟ. Πραγματικά, δίχως τη δική τους συμφωνία είναι αδύνατο στον ίδιο τον Κλίντον, επί ποινή πρακτικής του πολιτικής κατάργησης, να διατάξει παύση των βομβαρδισμών. Άλλωστε, πέρα από το Κογκρέσσο πρέπει να υποχρεωθεί σε υποχώρηση και ο Σιράκ, που κρατάει στα χέρια του την καίρια για την τροφοδοσία του Σεράγεβου διάβαση του όρους Ινγκμαν και έχει τον ουσιαστικό έλεγχο του πυροβολικού της δύναμης ταχείας επέμβασης που είναι εγκατεστημένη εκεί. Πραγματικά, η θετικότερη σε σχέση με το Μιτεράν θέση του Σιράκ απέναντι στη Βοσνία είναι ένα μεγάλο πρόβλημα που έχει προκύψει για τη ρώσικη διπλωματία.

Γ' αυτό είναι τόσο μεγάλος ο θόρυβος που κάνουν οι Ρώσοι και τόσο βαρύγδουπες οι κατάρες και οι απειλές τους. Κάνουν τόσο πολύ θόρυβο με τα λόγια, γιατί πρέπει να πετύχουν το στόχο τους, δηλαδή την παύση των βομβαρδισμών, δίχως να κάνουν πολλά στην πράξη, δίχως δηλαδή να ξα-

ναγυρίσουν στον ψυχρό πόλεμο και να ξυπνήσουν τους δυτικούς. Οι Ρώσοι θέλουν να αποφύγουν κάτι τέτοιο, πριν κλείσουν τα μέτωπά τους στα Βαλκάνια στην ενδιάμεση ζώνη της ανατολικής Ευρώπης και στην Ασία (δηλαδή τη συμμαχία τους με την Κίνα).

'Όμως οι δυτικοί πιέζονται στο να σταματήσουν τους βομβαρδισμούς από μια αντίστροφη πλευρά. Αν οι βλάβες που προξένησαν στο σερβοβοσνιακό στρατό μετά από παρατεταμένους βομβαρδισμούς είναι καίριες, τότε δε θα μπορούν να συγκρατήσουν τους Βόσνιους από το να αντεπιθεθούν και να ανατρέψουν στο πεδίο της μάχης όλους τους τέλεια σχεδιασμένους διαμελιστικούς χάρτες. Γ' αυτό οι βομβαρδισμοί σχολαστικά μέχρι στιγμής δε θίγουν το σέρβικο πυροβολικό και τα τανκς, αλλά μόνο τους μηχανισμούς της σέρβικης αεράμυνας. Αυτό σημαίνει ότι οι Σέρβοι πρέπει να είναι ολότελα ανίσχυροι απέναντι στη διπλωματικού τύπου αεροπορική κυριαρχία ΟΗΕ και ΝΑΤΟ και ολότελα ισχυροί απέναντι στο βοσνιακό στρατό, που έχει ελάχιστα βαριά όπλα. Είναι χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη ότι ΝΑΤΟ και ΟΗΕ συστήσανε στην υπο γαλλική κυριαρχία πυροβολαρχία τους όρους Ινγκμαν να βομβαρδίζει λιγότερο τις σέρβικες θέσεις. Αυτή η πυροβολαρχία συμβαίνει να βομβαρδίζει αποκλειστικά το σέρβικο πυροβολικό και να το τιμωρεί όποτε αυτό στέλνει τις οβίδες του προς το Σεράγεβο και τους δρόμους που οδηγούν σ' αυτό.

Μπορεί μετά απ' όλα αυτά να φανούν πιο καθαρά οι αιτίες τόσο για την ένταση όσο και για την παράδοξη μορφή που παίρνουν οι στρατιωτικοί πλωματικές αντιθέσεις στη Βοσνία.

Ακόμα μπορεί να φανεί πόσο δύσκολος είναι ο έλεγχος αυτών των αντιθέσεων από οποιαδήποτε πλευρά.

Γιατί και η νατοϊκή και, κύρια, η αμερικανική πολεμική μηχανή έχει τη δικιά της δυναμική που αντεπιδράει πάνω στις σύνθετες πολιτικές δυνάμεις που εκφράζει και οι δυνάμεις του βοσνιακού και του σερβοφασιστικού στρατού έχουν τη δικιά τους δυναμική. Τέλος, αλλά όχι τελευταία σε σημασία, ιδιαίτερη σημασία έχει η επέμβαση σε αυτή τη φάση του τριτοκοσμικού παράγοντα με τη μορφή των χωρών του ισλαμικού συνεδρίου. Το γεγονός ότι ο Σιράκ πήρε την πρωτοβουλία να καλέσει σε κοινή συνδρίαση τις δυτικές χώρες της ομάδας επαφής (ΗΠΑ, Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία) με τις χώρες του ισλαμικού συνεδρίου είναι ενδεικτικό του όλο και πιο έντονου ρόλου που διαδραματίζει ο Τρίτος Κόσμος στον πόλεμο αυτό.

ΡΩΣΙΑ: ΠΩΣ ΣΥΓΚΡΟΤΕΙΤΑΙ Ο ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΣ ΝΕΟΝΑΖΙΣΜΟΣ

Έχουμε επισημάνει εδώ και καιρό ότι το κέντρο της νέας παγκόσμιας αντίδρασης είναι ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός. Σαν τέτοιος δε μπορεί παρά να προσελκύει και να ενώνεται με τις πιο μαύρες μορφές του κλασικού φασισμού. Ιδιαίτερα σήμερα που παριστάνει την "αρκούδα σε χειμερία νάρκη", σε μια τακτική καθησυχασμού και διάσπασης της Δύσης, είναι σε θέση να παίρνει μια σειρά από ιδεολογικά πρόσωπα και να στήνει τα πιο πολύχρωμα πολιτικά μέτωπα για να προωθήσει τις θέσεις του. Η κύρια τάση της όμως παραμένει η ένωση του φασισμού της χιτλερικής Γερμανίας με το σοσιαλφασισμό της νεοχιτλερικής Ρωσίας στο ιδεολογικό επίπεδο.

Αυτό το έκτρωμα έχει δώσει στον εαυτό του τον εύστοχο τίτλο "εθνικοκομμουνισμός". Με βάση στοιχεία που δημοσιεύτηκαν στη γαλλική εφημερίδα *Monde*, είχαμε γράψει ένα άρθρο στη Νέα Ανατολή της 28 Ιούλη 1993, φ. 191, για τα ποστάτηνει αυτό το μαύρο μέτωπο στη Γαλλία και τους δεσμούς του με τη Ρωσία, καθώς και για τη δημοκρατική αντίδραση 40 ευρωπαίων διανοούμενων όπως οι Ουμπέρτο Έκο, Ντερινά, Ροσάντα Ροσάντα, Νορμπέρ Μπενσάιντ ενάντια σ' αυτό το μέτωπο.

Πρόσφατα δημοσιεύτηκε στον Οικονομικό Ταχυδρόμο στις 24 Αυγούστου μια συνέντευξη του μέλους της Ρώσικης Ακαδημίας Επιστημών Ανατόλι Βιχνέβσκι στο δημοσιογράφο Αθ. Χ. Παπανδρόπουλο. Ο Βιχνέβσκι περιγράφει με τα πιο ωντανά χρώματα τις διαδικασίες που συντελούνται στη Μόσχα για τη γέννηση αυτού του καφε-κόκκινου τέρατος. Συνδέει βέβαια τη συνέρεση του παλιού φασισμού με το σοσιαλφασισμό σαν την αναγέννηση του σταλινισμού, ενώ ο Στάλιν ήταν πολέμιος κάθε εθνικής ανωτερότητας και καταπέσης. Άλλα αυτό θα το αποδείξουμε παρακάτω.

Ο ρώσος ακαδημαϊκός, αφού κάνει τη διαπίστωση ότι «ο εθνικισμός αποτελεί κυρίαρχο ιδεολογικό ρεύμα στη σημερινή ρώσικη πραγματικότητα», προχωράει στην απήχηση που έχει στην κοινή γνώμη.

«Η απήχηση των εθνικιστών και των αυτοαποκαλούμενων "πατριωτών" είναι τεράστια. Ελέγχουν τρεις εφημερίδες και τέσσερα περιοδικά και έχουν σημαντική παρουσία τόσο στο ραδιόφωνο όσο και στην τηλεόραση. Χωρίζονται σε δύο κύρια ρεύματα, τα οποία όμως υπό διαφορετικές μορφές φιλοδοξούν να επαναφέρουν στο προσκήνιο το σταλινικό ή νεοσταλινικό ολοκληρωτισμό. Το πρώτο ρεύμα περιλαμβάνει τους "Ευρασιάτες πατριώτες". Οι τελευταίοι πιστεύουν στην πολιτιστική γεωπολιτική και πολιτική ανωτερότητα της "Ρωσίας-Ευρασίας", η οποία διαφέρει από τη Δύση και άρα δεν μπορεί πάρα να είναι εναντίον της. Οι "Ευρασιάτες-πατριώτες" πιστεύουν στο μονοκομματικό σύστημα, στην ενιαία ιδεολογία, στην ορθοδοξία με ρώσικα χρώματα και στην "κοινωνική δικαιούνη". Πρότυπα αυτών των "πατριωτών" είναι η γερμανική εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία και ο ιταλικός φασισμός και υποστηρίζουν ότι αν ο Χίτλερ δεν έκανε μερικά λάθη τακτικής, σήμερα θα ήταν στην Ευρώπη ο μέγιας προφήτης της "συντηρητικής επανάστασης".

Ο Α. Ντουγκίν, μέγιας θεωρητικός αυτής της τάσης και αρθρογράφος στο περιοδικό "Ελεμέντο", υποστηρίζει ότι μεταξύ των μπολσεύκων και των γερμανών εθνικοσοσιαλιστών υπάρχουν πολλά κοινά θεωρητικά στοιχεία με συνισταμένη την αποστροφή τους έναντι της Ευρωπαϊκής Δύσης. Γράφει επίσης ο Α. Ντουγκίν ότι σήμερα ο τρίτος δρόμος για τη Ρωσία είναι αυ-

τός του "Ευρασιάτικου εθνικού σοσιαλισμού", ο οποίος δε θα κάνει το λάθος να στηριχτεί στην ταξική πάλη, αλλά στην εθνική ανάταση. "Πρέπει να απαλλάξουμε το ρώσικο σοσιαλισμό από το Μάρξ", γράφει το ιδεολογικό όργανο των Ράσων "πατριωτών", το περιοδικό "Den" (Ημέρα), που χρησιμοποιεί τη γνωστή φράση του Ο. Σπένγκκλερ για το γερμανικό σοσιαλισμό.

Η δεύτερη κατηγορία των ρώσων εθνικιστών δε διαφέρει πολύ από την πρώτη. Την απαρτίζουν άνθρωποι της κομμουνιστικής νομενκαλίας, καθώς και πολλοί στρατιωτικοί. Κύριοι στόχοι αυτών των νεοσταλινικών εθνικιστών είναι η επανασύνθεση της σοβιετικής αυτοκρατορίας και η επανεγκατάσταση ενός μονοκομματικού συστήματος εξουσίας, που θα αφήνει άμως περισσότερα περιθώρια ιδιωτικών οικονομικών πρωτοβουλιών. Οι νεοσταλινικοί εθνικιστές υποστηρίζουν ότι τα γεωπολιτικά συμφέροντα της Ρωσίας, τόσο από πολιτιστικής σοσιαλιστικής πλευράς, υποπίπουν με τη δημιουργία μιας μεγάλης αντιαμερικανικής, αντι-δυτικού πρωταρχίκης παγκόσμιας σημασίας.

Στα πλαίσια αυτά το προαναφερόμενο νεοσταλινικό ρεύμα αναζητεί συμμάχους στη Δύση για να το βοηθήσουν στην υπονόμευση των ενοποιητικών προσπαθειών που γίνονται στην Ευρώπη, με παράλληλη διεύρυνση του ΝΑΤΟ. Έτσι, οι Ρώσοι νεοσταλινικοί (σας: δηλαδή οι ψευτοσταλινικοί) έχουν άριστες σχέσεις με τη γαλλική άκρα δεξιά του Λεπέν, ενώ υποστηρίζονται ανοιχτά από το περιοδικό της "Νέας δεξιάς", το γνωστό "Elements", που διευθύνει ο Αλαΐν ντε Μπενούντ.

ΕΡ: Υπάρχουν παρόμοιοι δεσμοί και στην Ελλάδα;

ΑΠ: Αυτό δεν το γνωρίζω. Με εντυπωσίασε όμως το γεγονός της υποστήριξης μεγάλης μερίδας του ελληνικού Τύπου προς τις θέσεις του Βλαντιμίρ Ζιρινόφσκι. Επίσης, έμαθα από άρθρα στο ρώσικο εθνικιστικό τύπο ότι γενικά τα ελληνικά μαζικά μέσα επικοινωνίας είναι ευνοϊκά προς το νεοσταλινικό, εθνικιστικό ρεύμα, το οποίο επιπροσθέτως δέχεται και διάφορες άλλες ενισχύσεις από την Ελλάδα.

ΕΡ: Εννοείτε ότι το ενισχύουν Έλληνες επιχειρηματίες;

ΑΠ: Δεν έχω συγκεκριμένα στοιχεία για να υποστηρίξω κάτι τέτοιο. Στη Μόσχα όμως πολλά λέγονται...

ΕΡ: Ποιες είναι οι σχέσεις των ρώσων νεοσταλινικών με τη Σερβία και τους Σερβοβόσνιους;

ΑΠ: Υπερασπιστές. Σύμφωνα με φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν στο ρώσικο Τύπου, κάπου 500 Ρώσοι κομάντος εξτρεμιστικών οργανώσεων, οι γνωστοί μελανοχιτώνες της Εθνικής Ρώσικης Ένωσης που το 1993 πήραν μέρος στο πραξικόπεμπο, εκπλαδεύσαν Σέρβους εθνικιστές στη Ρωσία και στη Σερβία και πήραν μέρος σε μάχες και σε άλλα πολλά... Όπως δήλωσε ο αρχηγός τους Α. Μπαρκάσωφ, "αυτοί οι μεγάλοι Ρώσοι πατριώτες πήραν μέρος σε μάχες που τιμούν την προστροφή τους στα ιδεώδη του λαού μας. Πολέμησαν στα πεδία των μαχών τους εχθρούς του θεού μας. Τους εχθρούς του θένους μας, τους εχθρούς της πατρίδας μας...". Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επιστρέψουν ότι οι Σέρβοι έχουν και την πλήρη υποστήριξη της ρώσικης γενονός που ενισχύει στη Ρωσία, στο επίπεδο της κοινής

ΕΡ: Πιστεύετε ότι μπορεί να δημιουργηθεί ένας "ρωσοσέρβικος άξονας" που τελικά να έχει ως στόχο του την αποσταθεροποίηση της Δύσης;

ΑΠ: Αυτό που σήμερα ενδιαφέρει τη

Ρωσία είναι ο γεωπολιτικός της ρόλος. Η ηγεσία της γνωρίζει ότι για να μπορεί να συνομιλεί με τους Αμερικανούς και Δυτικούς πρέπει να διαθέτει κάποια από. Στο μέτρο λοιπόν που η ρώσικη οικονομία θα είναι αιδύναμη, η ρώσικη κυβέρνηση θα παιζεί το χαρτί των στρατιωτικών. Θα χρησιμοποιεί επίσης και ευκαιριακές συμμαχίες. Στα πλαίσια αυτά, για αρκετό καιρό ακόμα η Ρωσία θα στηρίζει το σέρβικο εθνικισμό, αλλά αναρωτιέμαι τι θα προκύψει τελικά από αυτή την υποστήριξη.

Ο Βιχνέβσκι, νιώθοντας την κόλαση να τον περιέχει, πιάνεται απ' την ουρά του διαβόλου για να σωθεί.

Έτσι εκτιμά ότι ο "ο νεοσταλινικός εθνικισμός ίσως καταλαγάσει" μόνο αν ο Γιέλετον, δηλ., η Ρωσία, κυριαρχήσει και ελέγχει όλη την περιφέρεια της πρώην ΕΣΣΔ, "το μετασοβιετικό ωραίο γεωπολιτικό χώρο της Ρωσίας, δημιουργώντας ταυτόχρονα μια ζώνη ζωτικών συμφερόντων" και σε συνδυασμό με μια οικονομική ανοδο, εκτίμηση που δε διαφέρει από το στρατηγικά σχέδια του ρώσικου σοσιαλφασιεριαλισμού.

Όμως ήδη οι αποκαλύψεις του είναι πολύ σημαντικές.

Αυτή η σύνθεση των Ρώσων με τους νεοσταλινικούς εθνικιστές υποστηρίζεται από πολιτικό όποιο προσπαθειώνει στην πρώην Ευρώπη με τη σημερινή της αντιπολίτευση των κοινωνικοπολιτικών κινημάτων που θα αντιταχεί στη σημερινή εξουσία".

Το Μάιο του '95, στα 50 χρόνια από τη νίκη του ναζισμού, στο Κρεμλίνο φαίνεται στεγανός σταριάς και ψευτοκομμουνιστές έφερντον σε ένα τρελό πανηγύρι χαράς. Ο Γέλετσιν απονέμει λόγω της επετείου χάρη στον πρώτο φασίστα γηέτη που είχε καταδικαστεί για ρατσιστικές ενέργειες. Προηγούμενα, στις 23 Μάρτη, αποφυλακίζει τον Αλεξάντερ Βεντένκιν, την ίδια μέρα που υπογράφει μια αντιφασιστική διάταξη. Ο Βεντένκιν είναι του Συνεδρίου η συγκρότηση μιας "αξιοπίστησας αντιπολίτευσης των κοινωνικοπολιτικώ

